

ikke derfor nogen Grund til at vedtage dette Vædringsforflag. Enten det sjællandske Jernbaneselskab kommer til at betale den Smule Jyld eller ei, har for mig ingen Betydning; men hvis man vedtager den Betingelse, her foreslaas, og Kommunen ikke gaar ind derpaa, saa forholder man yderligere et Anlæg, som Kjøbenhavn allerede burde have havt for 22 Aar siden, og det finder jeg er en Skam.

Formanden: Betegnelsen „uansættelig“ var vistnok lidt stærkere, end den burde være.

Saffner: Jeg tror, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bragte Diskussionen hen paa det rette Punkt ved at fremhæve, at det, som det dreiede sig om, var ikke Jernbanedæmningen, men et rent Pengeespørgsmaal. Naar det sjællandske Jernbaneselskab faar Koncession paa Havnbanen, vil det sikkert kunne staa sig Dæmningen imod at give Vederlag for det Jyld, som findes i den. Den høitærede Indenrigsminister og flere ærede Medlemmer fremhævede skarpt, at det vilde være en mindre rigtig Fremgangsmaade imod Kjøbenhavns Kommune, til hvilken man i sin Tid har overdraget Enighedssværen under den bestemte Forudsætning, at Kjøbenhavns Kommune i Jernbanedæmningen skulde kunne finde det fornødne Jyld for der at kunne etablere et Kvegtorv, og den høitærede Minister fremhævede med meget Eftertryk, hvilken betydelig Sum Kjøbenhavns Kommune havde betalt for Enighedssværen, som forøvrigt efter hans Skildring maatte anses for at være en temmelig værdiløs Giendom; hvis jeg ikke husker feil, var det 84,000 Rd., der blev betalt for den. Det er imidlertid Altsammen Betragtninger, som jeg ikke tror kunne finde nogen stor Anvendelse her. Det er, som det gjentagne Gange er blevet fremhævet af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer), en frivillig Sag, om Kjøbenhavns Kommune vil paatage sig at bringe et Offer i Form af denne Jernbanedæmning ligesom af andre Strækninger, som ere omtalte i Loven, men som den høitærede Minister ikke har forlangt udstemte, for at faae en Havnbane. Vil Kommunen ikke paa de Betingelser staa sig en Havnbane, maa den undvære den. Med Hensyn til Salget af Enighedssværen maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Salget fandt, saavidt jeg erindrer, Sted i 1870, og Kjøbenhavns Kommune havde sikkert ikke betalt de 84,000 Rd. for denne Giendom, hvis det Ministerium, under hvilket Enighedssværen den Gang forterede, ikke havde været istand til paa anden Maade at staa sig en lignende Indtægt deraf. Der var andre Lysthavende, som vare villige til at betale ganske betydelige Summer for denne Grund, og altsaa er det ikke saa forferdelig stort et Offer, som Kjøbenhavns Kommune har bragt. Kommunen har erhvervet en Grund, som Andre ansaa for værdifuld nok

til derpaa at gjøre antageligt Bud. Kjøbenhavns Kommune tænkte den Gang paa at anvende Enighedssværen til Kvegtorv. Siden den Tid er der gaaet 5 Aar, uden at Publikum har mærket det Mindste til, at der er gjort et eneste Skridt for at realisere et Foretagende, som dog er af største Betydning saavel for Landets Kvegtodrætttere som for Kjøbenhavns Kommune selv. Det forekommer mig, at man kan stemme for dette Vædringsforflag uden at gjøre sig skyldig i Noget, hvorved man træder Kjøbenhavns Kommune fornær, og ligesom jeg ved 2den Behandling stemte imod det Vædringsforflag, der forelaa om denne Sag, saaledes agter jeg ogsaa i Dag at stemme for det Vædringsforflag, her foreligger.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Jeg maa dog gjøre en Bemærkning med Hensyn til det, der blev yttret af den sidste ærede Taler. Hvorvidt Prisen for Enighedssværen var god eller mindre god, forekommer mig at være en Sag, som ved denne Leilighed aldeles ikke kan komme med i Betragtning. Her er Spørgsmaalet: Har Staten givet et vist Tilfald, da Handelen fandt Sted, og bør Staten da ikke, efter at have faaet Pengene for Handelen, som den ansaa for heldig afsluttet for sig, staa paa, at disse Betingelser holdes i Hævd? Om det er 84,000 Rd. eller en større eller mindre Sum, er der ikke Tale om, men Sagen er, om man under de Forhandlinger, som fandt Sted i 1867—70, tilfagde Kjøbenhavns Kommune, at den skulde faae Jernbanedæmningen, naar den kjøbte Enighedssværen. Det har man gjort, man er gaaet til Lovgivningsmagten og har overdraget Kommunen Jernbanedæmningen, og mig forekommer det derfor, at Lovgivningsmagten og Regjeringen ikke kunne anse sig berettigede til uden Vederlag at tage dette tilbage fra Kjøbenhavns Kommune. Nu siges der jo, og det er gjentaget ofte, navnlig baade af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) og den ærede sidste Taler (Saffner), at her ikke er Tale om nogen Tvang, men at det er en frivillig Sag, om Kjøbenhavns Kommune vil have denne Havnbane eller ikke. Jeg tror, at det er et Argument, hvis Svaghed man maa erkjende. Man kan dog ingenlunde sige, at Kjøbenhavns Kommune staa frit i denne Sag; thi Kjøbenhavns Kommune maa jo dog, naar den havde de to Alternativer: enten ingen Havnbane — som der lægges overmaade megen Vægt paa — eller at gjøre det finantzielle Offer, staa paa, at den vil gjøre det finantzielle Offer. Der er Betingelser af den Betskaffenhed, at man vel kan sige, at de ikke indeholde nogen absolut Tvang, men hvor den kompulsive Tvang er saa stærk, at den ligner den fysiske i meget høi Grad. Det forekommer mig, at hvad enten man siger: I skulle give Pengene, eller man siger: hvis I ikke give Pengene, faae I ingen Havnbane, er fuldstændig Et og det Samme.